

NEJSEM POUZE AUTOR (RITUÁLY)

Markéta Brabcová

Já, bábovka

Pátky většinou trávím na zemi před troubou. Koukám, jak to tam bobtná. Valí se na mě to oranžový sladký teplo a jako správný ateista se modlím, aby se nám zítra ve skalách nic nestalo.

Než jsem začala lézt, na pečení jsem koukala trochu skrz prsty. Bylo to holčičí, pro bábovku. Já chtěla být nezávislá. Dobývat a překonávat.

V lezení jsem se našla. Bojovala jsem s psychikou, testovala své síly na stěnách, až jsem začala potkávat sebe.

A pod skalami byla i spousta hezkých silných kluků, kteří se se mnou i bavili! „Jak se ti lezlo? Jak si vyřešila tenhle krok?“

Pak ale přišlo: „Co máš k obědu?“ a já viděla to zklamání.

Nakonec to byly holky, co napekly, u kterých zakotvili lezci s pekáčema buchet.

PÁR SLOV K LITAERU 03/2022

• **Markéto, Petrovu milou** kopíruji a vkládám do knihovny těsně vedle Woodhouse. Je tam místo i na další. Skvělý.

Sonko, moc se mi líbí, jak dokážeš najít pointu i v civilních, obyčejných, pro mě „nepříběhových“ situacích. Zkusím se přiučít.

Navlíkám na šňůrku poetický korálky: „chystá se zmrzačit další elektrospotřebič“ a „odpuštění váží víc než papír“ od **Moniky**, „ručičky na hodinách se předháněly“ od **Terezy**, „bobřík odvahy nebo osamělosti“ od **Lenky**, „dokázala se pohádat i s buddhistickým mnichem“ od **Markéty**.

Daniela

• Posílám pochvalu **Terce** za příběh o cukru a radosti, který je krásný a tak důvěrně známý. Druhou, a o nic menší, potom **Markét** za její příběh o Petrovi a jeho milé. Petr i Fík jsou sympatíci. Dokonce i s Bohumilou bych zašla na kafe. Oba příběhy mi udělaly radost, díky holky.

Monika

• **Daniela - Průvodkyně po Nepálu** - Hned první věta nádherná! Jako bych tam byla. Díky!

Lenka - Ve víně je pravda - Milá Leni, teď jsi mi ještě sympatičtější. :)

Monika - Všechna díla - Skvělé slovní hříčky, baví mě je číst.

Markéta - Petrova milá - Tak to jsem se bavila!!! Ještě mě napadlo z nadpisu udělat: "Petrova ne/milá." :D

Soňa - Naživo neživá - Chanel No. 5 jako jediný parfém poznám z dále, takže už první věta mi mluvila z duše :)

Tereza

LitAero 4 / Jaro 2022 – Mikropovídky, Řeči a dialogy

Sestavil: Mathej Thomka pro literární workshop – Kurz tvůrčího psaní a scenáristiky

Autoři: Bačiková Soňa, Brabcová Markéta, Kabeláčová Tereza, Kotrbová Monika, Kružíková Lenka, Peterová Daniela, Vecková Vanda

Neprošlo jazykovou a pravopisnou kontrolou.

V DIALOGU (VYTRŽENO Z KONTEXTU)

Monika Kotrbová

Stavební práce všeho druhu

„Nepůjdeme na jedenáctku?“

„Tu bych zvládnul levou zadní.“

„A pravou ne?“

„Ty jsi zase dneska vtipná.“

„Nejsem vtipná pokaždé?“

„Hele, promiň za ten víkend, já to nechtěl zazdit.“

„Ale zazdil jsi to.“

„Něco mi do toho vlezlo.“

„Zazdil jsi mě.“

„Říkala jsi, že si kolem sebe stavím zdi, teď zase že zazdívám tebe, jako bych byl zedník.“

„Stavíš, bouráš, opravuješ.“

„Příští víkend už to vyjde, stavím se za tebou.“

„Tak tě budu čekat.“

Vanda Vecková

Život jde do kytek

„Viš střílet?“

„Jakože se mám radši odstřílet?“

„Na to nemusíš umět střílet.“

„Tak co tým myslíš?“

„Střílení dodává klid!“

„Přijde ti snad, že nejsem v klidu?“

„První, co tě napadá, je prostřelit si hlavu.“

Z toho nejde moc klid.“

„Ty mě umíš tak vytočit, jak mě chytáš za slova!“

„Vidíš, kdybys uměl střílet, to by tě uklidnilo!“

Daniela Peterová

Před pohřbem

Na ušmudlané zastávce tramvaje peskuje elegantní blondýna v černém svého slavnostně oblečeného synka.

„Fuj, nesahej na to, to je odpadkový koš!“

„A pojď už, obřad začíná ve tři, tam na nás nepočkají.“

„Mami, a ty taky umřeš?“

„Všichni umřeme, ale někdo zbytečně brzo. Jako děda. Na někoho zase skočí bacily z koše. Co děláš s tím kelímkem?“

„Naberu si pár těch bacilů na zítra do školy!“

Lenka Kružíková

Pravá chvíle

„Bylo by asi nejlepší, kdybys teď chvíli nemluvil.“

„Řekni nějaké klady.“

„Jo, třeba to, že dokážeš mlčet v pravou chvíli.“

„Kecám ti pořád do řízení, co?“

„Nemůžu se pak soustředit.“

„Ale já ti chci pomoci.“

„Rozumím, ale nevypadá to tak.“

„Je to moje práce.“

„Tak jí dělej, prosím tě, pořádně.“

„OK, začneme tedy od začátku.“

„Jak chceš.“

„Zkontrolujte si všechna zrcátka, zapněte si bezpečnostní pás a podržte levou nohou spojku. Zařadte jedničku, pomalu pouštějte spojku a pravou nohou přidávejte opatrně plyn.“

Daniela Peterová Uprchllice?

Příletová hala Ruzyně po přistání letadla z Ankary, tři dobře oblečené dámy něco přes čtyřicet.

- **Ale teda, ta Helena tady vůbec není.**
- Vylezli už úplně všichni?
- Jo.
- Není ještě u zavazadel?
- Těžko.
- Nikoho už tam nevidím.
- **Holky, to je celý tak strašně příšerný!**
- Hružá!
- Mně psala naposled včera ráno, že letí.
- Ankara?
- Tam to ještě jde.
- Letenka do Turecka teď stojí 4500 EUR.
- **To je teda síla.**
- Máš dost kliku, když seženeš vůbec nějakou.
- A ten falešný pas...
- Pssst!
- Tak co budeme dělat?
- Počkáme.
- Je ještě na mailu?
- Není.
- Jak asi, v letadle!
- **Teď mi psala, že už asi přilítává.**
- Kam?
- Do háje, do Vídně!
- Tak na co čekáme slabý čtyři hodiny?
- Napiš!
- Teď počká zase ona.
- Neměla si toho Igora brát, blbka jedna.
- Generála!
- I když na dače se nám líbilo.

1 – 4 – 7

Tereza Kašparová Táží se vás, berete si zde přítomného muže za právoplatného manžela?

- Já bych ještě něco potřebovala vědět, Jožo.
- Bože...
- Jsi si jistá, Zdenko?
- Já se táží, sesmilnil jsi, nebo nesesmilnil?
- Nenenesesesmilnil.
- On miluje jen tebe.
- Za milujícího muže mluví taky činy. Činils?
- Pilas?
- Jožo, uvědom si, že odpovídáš Pánu Bohu.
- Zdenko, neblbni, řekni ANO!
- ANO!!
- NE! Berto, vím, že k vám chodil.
- Kdo ti to řekl?
- Aplikace „Najít,“ ty flundro převlečená za družičku!
- Proboha.
- Ale za mnou nechodil.
- Nechodil.
- To za mým bratrem.
- O-ou.
- Jožo, jak jsi mi to mohl udělat?
- Chystali Ti půlnoční překvapení!
- Dárek.
- Ale nee, omlouvám se! Já říkám ANO!
- NE!

Tereza Kašparová

HNĚDÁ, PRASKAT, BOTA, CHODIDLO, UDICE, SOUD, PÁLENKA, MATURITA, OBLEK, CHLAP

Útěk domů

/Vojnová povídka/

S každým dalším krokem se propadal do hustého bahna, lepilo se mu na boty. Pršelo, chlad se mu dral skrz děravý vojenský oblek do unaveného těla. Chodidla měl ztuhlá zimou, ale vnitřní síla je hnala vpřed a on odhodlaně kráčel za vytouženou svobodou.

„Sběhnout z vojny není vůbec chlapský čin, ale zbabělost a ta se trestá,“ hučelo mu v hlavě, „kdo by ale vydržel ten dril?“ Neměl ani maturitu, byl ještě chlapec, co si nedávno hrál s kamarády na vojáky a teď po nich měl střílet.

Zastavil se, vydechl, z kapsy mezi náboji vylovil placatici s pálenkou a konečně se zahřál. Ve tmě ho chránila jeho tmavě hnědá bunda, ale blížilo se svítání, ještě se musel přebrodit přes řeku a bude v rybářské osadě.

„Chytanou tě, odsoudí, uvězní,“ znělo mu v uších stále dokola. Zpovzdálí slyšel praskající větve, blížící se kroky a štěkot psa, položil si tvář do dlaní a odevzdaně zůstal čekat.

„To jsi ty, Josefe, pojď, vezmu tě domů,“ stařec odložil rybářskou udici a kýbl s čerstvým úlovkem a podal vnukovi ruku.

OPRAVA ŠPATNÉHO TEXTU

Monika Kotrbová

Jak jsem skoro zaspal na pracovní pohovor

Zaspal jsem. Na pyžamo jsem si navlékl oblek, který jsem měl naposledy na svém maturitním plese. Žena by mě vyplísnila, že se pro takové příležitosti staré oblečení nehodí. Kdyby se před rokem nerozhodla ode mě odejít s Karlem, kamarádem ze školy.

Vyběhl jsem z domu a naskočil do tramvaje, která v hektickém ránu nesla punc spolehlivosti.

Z myšlenek mě vytrhl prudký náraz.

Z kabiny řidiče se vypotácel bledý Karel. Srazil psa, blbec.

„Tak a konečná, tenhle měsíc už potřetí. Mě vyrazej.“

„Budete hledat někoho nového?“

„Asi jo.“

„Já to vezmu, Karle, řekni to šéfovi.“

„A můj ženě,“ dodal jsem rychle a usmál jsem se. Letos poprvé.

25 SLOV

Daniela Peterová

Bez naděje II.

Světlo sem neproniklo. Přitulila se k mámě, slzy jí kapaly na zem. Proč ho zabili? Nikomu nic neudělal. Byl vegetarián. Lidi se prostě draků bojí.

2x Monika Kotrbová

POSITIVNÍ, KLEPETO, FILM, ŘEZ, KAKAO, CESTA, PÁLENKA, ŠPAGETY, PARMAZÁN, JET

Radikální řez

/detektivní povídka/

Olda, náš kuchař, se už od rána tvářil jako hlavní postava v akčním filmu. Abyste tomu rozuměl, přišel své ženě na nevěru a chystal se sevřít milence v klepetech, jasný motiv – jasné řešení.

„Už asi přijel,“ ohlásil jsem příjezd jeho soka.

„To budou špagety carbonara, nejlevnější z menička, vsad se,“ zasmál se zlomyslně Olda. V prstech přehazoval ampulku s kyanidem potěšen představou, že tajnou přísadou tentokrát nebude parmazán. Lokl si poctivě domácí pálenky na posilnění.

Celou cestu do kuchyně jsem přemýšlel, jak Oldovi předat nečekanou objednávku.

„Objednal si jen kakao, to připraví na baru Lída, možná je to znamení,“ zkusil jsem ho ještě zvíkat.

„Nedá se nic dělat, situace si žádá radikální řez!“ nasupeně popadl steakový nůž a vyrazil.

„A přitom na první pohled docela pozitivně naladěný chlápek,“ zakroutil hlavou vyslychající, když mi po stole poslal svědeckou výpověď.

Život po životě

/fantasy duchovní povídka/

„Tak jo, máš klepeta místo prstů, to není tak hrozný,“ potlačoval přicházející paniku Petr, když spatřil svůj nový tělní přírůstek. „Zhluboka dýchej, spoléhej se na zásady pozitivního myšlení,“ prohlížel si svoji hrubou červenou kůži.

Z tmavé místnosti se vydal na cestu k jedinému viditelnému zdroji světla. Za dřevěným okenním rámem ověšeným žárovkami seděl muž stejného vzezření, který odřezával kůrku ze starého chleba.

„Nováčku, máte velké štěstí, dnes jsou k obědu boloňské špagety!“ vyskočil krabí muž.

„Ale zpozdíly se objednávky z Indie, místo čaje máme jen kakao,“ usadil se s omluvným výrazem.

Petr měl včerejší večer zahalený matným filmem nasáklým švestkovým oděrem. S podivnou nostalgií vzpomínal na poslední lok pálenky, když na Nuselském mostě přemítal nad podobou posmrtného života.

„Možná jet domů, znamená zůstat tady,“ zaznělo mu v hlavě a posadil se.

„Můžu si na ně dát parmazán?“ rozrazil Petr mlčení a cítil, jak se mu po zbytnělém těle rozlévá příjemný pocit smíření.

Monika Kotrbová**Spříznění před oltářem**

POSTAVY: ŽENÍCH JOŽA, DRUŽIČKA BERTA, NEVĚSTA ZDENKA

- Já bych ještě něco potřebovala vědět, Jožo!
- Bože.
- Seš si jistá, Zdenko?
- Táží se tě, smilnil jsi nebo nesemilnil?
- Nennenenesmilnil!
- Za milujícího muže mluví činy, tak činils?
- Šlííš?
- Jožo uvědom si, že odpovídáš před Bohem!
- Zdenko, co se děje?
- Berto, já chci jen vědět pravdu, pravdu!
- Joža nemá co skrývat!
- Nemám!
- Berto, já vím, že k vám Joža chodil!
- Kdo ti to řekl?
- Na tom nezáleží, jak jsi mohla, Berto?
- Já to nebyla, přísahám!
- Nezapírej, Berto, činilas s Jožou, přiznej se!
- Berto!
- To jsem nebyla já.
- Ticho!
- Činil s mým bratrem!
- Nevěřím ti, Berto! Jožo, řekni přece něco!
- Promiň.

Daniela Peterová**Burnie**

Dosud doutnajícího spáleniště domu očumuje postarší vagabund, zamříženými očima zírá na poslední pramínky kouře. Vlčák táhne na vodítku bělovlasou paní, kolem ní poskakuje asi šestiletá holka.

- Hotovo.
- Babí, ještě to hřeje.
- Popel chladne dlouho! Burnie, fuj, k noze!
- Odpál!
- Burnie, pojď ke mně!
- Raději ho chyt', ať tam nestrká čumák.
- Jasně.
- Dívej, pořád něco hledá.
- Spomienky.
- Musí, je cvičený, byl to hasičský pes.
- Jako že umí hasit?
- Ne, umí najít, kde přesně vznikl oheň.
- Nezmysel.
- Jak to může poznat?
- Nemôže.
- Vyčuchá třeba, jestli tam je rozlitý benzín.
- Kurva.
- To se ale neříká.
- Když chceš něco zapálit, stačí polít benzínem.
- Pravda.
- Jde spálit úplně všecko?
- Skoro všechno, Burnie, fuj, nech to tam!
- A co nemůže shořet?
- Minulost.
- Babí, on vyhrabal kanystr.
- To je divný. To si nikdo nevšiml?
- Byl pod tím plechem.
- Sakra.
- Víš co, radši k tomu zavoláme dědu.
- Prečo?
- Vždyť nechtěl jít ven?
- Děda byl hasič, pozná, co se stalo.
- Kurva!
- My na něj počkáme?
- Jo, a pro jistotu zavolám i policajty,
- Počkejte, pane, kam běžíte!

MIKROPOVÍDKY

3x Daniela Peterová

DROBKY, UHLÍ, VLÁKNO, STÍNOHRA, ŠPÍNA, LEVANDULE, MEZI, CESTA, PAST, UZOUČKA

Bez naděje II.

/fantasy povídka/

Nešlo to jinak, čekala je cesta.

Voda přestala téct, kořínky neprorůstaly, došlo jídlo a hora už neobsahovala žádné uhlí. Zavázali děti do ranečků, smotali hadříky, poslední drobkou dali ohni.

Neohlíželi se, stejně by viděli jen stínohru na stěnách jeskyně. Ťapkali v řadě, drali se mezi kameny i spleť suchých vláken, pomáhali si, zvykli se plížit skoro potmě.

V tunelu byla všude špína, od posledního velkého útěku se až sem nikdo neodvážil.

Nad ránem měsíc nasvítíl pavoučí vlákno, opravdu existuje i vnější svět.

Měli strach, už sedm generací si šuškali o Něm, nikdo z jejich rodu se neodvážil na denní světlo, neviděl lány levandulí, modrou oblohu, neslyšel zpívat ptáky.

Východ byl skrytý pod kamenem a uzoučký, ani had by se jim neprotáhl, ale Mioni byli drobní podzemní skřítki.

Číhal na ně těsně u východu a strkal si je do tlamy jednoho po druhém, legenda nelhala, byla to past.

Travička

/detektivní povídka/

Neodvážil jsem se k Antoinnetě přiblížit, poznala by mě i po letech, sledoval jsem, jak se nese mezi lidmi ke schodům na horní palubu.

Fialové šaty, uzoučkový pas, filigránské šperky, naše rodinné, vysoký účes, labutí krk. Rozdávala úsměvy, voněla levandulí. Drobky pozornosti trousila mezi obdivovatele. Stevardi přelévají víno, kapitán si málem ukrotit knír, topič házel uhlí přes palubu, oči jenom pro ni.

Chyběl mi důkaz, Antoinnetto, trvalo mi dva roky, než jsem rozpletl vlákna případu, a další měsíce jsem se tomu zdráhal uvěřit.

Prozradila tě stínohra v okně kajuty: viděl jsem, jak otvíráš skříňku, i ampulku, co schováváš v záhradě.

Míříš do jídelny, okouzující a smrtelně nebezpečná, další klenoty přece nepotřebuješ, zkrížím ti cestu, a když se mě snažíš obejít, něžně tě postrčím.

Tiše mizíš pod hladinou, nádherná žena a přitom taková špína, nikoho už neotrávíš.

Past zaklapla, milá sestřenko.

Problém kritického nedostatku samečků

/encyklopedická povídka/

V některých společenstvech ovládají samci i několik samic, zatímco v Praze na Žižkově byl letošního jara pozorován jev opačný, tedy polynandrie, a v důsledku toho velmi úzký výběr zástupců mužského pohlaví.

Zatímco se japonské laboratoře po celá osmdesátá léta předháněly v hledání co nejušpornějšího způsobu výroby ženských feromonů z uhlí, skupina vědkyň z LitAera se rozhodla vydat odlišným směrem.

Nesbírali pouze drobkou cizích studií, založily vlastní originální projekt. Cílem bylo vyvinout speciální vlákno, sloužící po napuštění rostlinnou substancí k přilákání dalších samečků.

První pokusy na myších zachytily účinky levandule i ve stopovém množství.

U kontrolního vzorku vyšších obratlovců ovšem účinek prokázán nebyl, bylo nutno hledat jiné cesty.

Čiňané upozornili, že rostlinné feromony byly většinou izolovány z extraktu filtračních papíru umístěných po mnoho týdnů mezi nádobami se šváby, takže mohlo dojít ke kontaminaci.

Skupina vědců z Tchajwanu namítala, že podle jejich pozorování, styk se špínou z vnějšího prostředí samečků v obletování samic nepřekážel.

Výzkum byl předčasně ukončen, prokázalo se důvodné podezření, že LitAero samečci vnímali jako past, která má potenciál připravit je o sebevědomí.

Nepřítomnost samečků byla nakonec provizorně vyřešena pomocí dataprojektoru, přítomné samičky se zdály zcela uspokojeny sledováním stínohry s nahraným cvrčivým zvukem stridulace.

Soňa Bačiková

Oddáľovanie neoddialiteľného

VŠADE, JAZYK, CHOROBA, PADAŤ, JAZERO, AMERIKA, PARMEZÁN, PAPAGÁJ, KALAMÁR, NORKA

Služka mi na stôl položila obed, cestovinový šalát posypaný tým najväčším hnusom, parmezánom. „Som Američan, nie Talian, doneste mi steak a toto vyhoďte,“ postavil som sa od stola a prešiel k oknu.

Z pracovne som pozeral na jazero ako sa na hladine rozprestiera samota. Z nečakanej záplavy patetizmu ma vyrušila utekajúca norka a ja som zatúžil ísť na lov.

Túto činnosť som si žiaľ musel odpustiť, čakalo ma pravidelné vyšetrenie s idiotom, ktorý ma všade ohmatá, predpíše lieky proti bolesti a skonštatuje, že môj stav je vážny.

Doktor si splnil svoju povinnosť voči chorému a odišiel.

„Ach, drahý Serchio, môj verný priateľ,“ pristúpil som ku klietke s papagájom. Hladil som ho, rozprával na neho jazykom, ktorému rozumel, pripravoval som ho na to, že už tu nebudem, v očiach mal strach, tak som sa rozhodol, že ho nenechám trpieť.

Šikovným otočením som mu zlomil väzy, spadol na dno klietky a pôsobil pokojne. Presne to som chcel aj ja, namočil som jeho brko do kalamáru s atramentom, spísal posledné slová a odišiel za Serchiom.